

4.

David si promnul oči, aby se ubezpečil, že se mu to jenom nezdá. Krajina kolem něj mu sice byla důvěrně známá, přesto to byl svět, v němž se přece nikdy nemohl ocitnout. Vzpomněl si na bouřku a jak všude zhasla světla. Možná do něj udeřil blesk a teď je v bezvědomí. A má halucinace. Zkusil se kousnout do prstu.

„Au!“ zařval nahlas, jelikož si ho skoro ukousl.

Nebyla to žádná halucinace ani sen.

„Ty vole, my jsme v Minecraftu,“ ozvalo se za ním.

Otočil se. Lukáš na to všechno kolem zíral stejně nevěřičně jako on.

„To je nějaká blbost, ne?“

„To je pořádná blbost, to máš pravdu. Ale prostě jsme tady.“

David udělal dva kroky dopředu, aby se znova přesvědčil, že se mu to všechno jenom nezdá. Nezdálo.

„Asi nás to vcuclo,“ řekl Lukáš.

„Jak vcuclo?“

„Co já vím?“

„Nemohlo nás to vcucnout, sakra. Vždyť je to jenom virtuální realita. Trapnej software narvanej ve šrotu od Applu.“

„To máš pravdu. Ale mám takovej dojem, že teď jsme součástí toho trapnýho softwaru i my dva.“

David se posadil vedle Lukáše a snažil se srovnat si myšlenky. To přece není možné. Ale ať se na to díval z kterékoliv strany, vždycky

nakonec došel ke stejnému závěru jako Lukáš. Nějakým nedopatřením se stali součástí Minecraftu.

„Ty bláho, tak to je fakt hustý.“

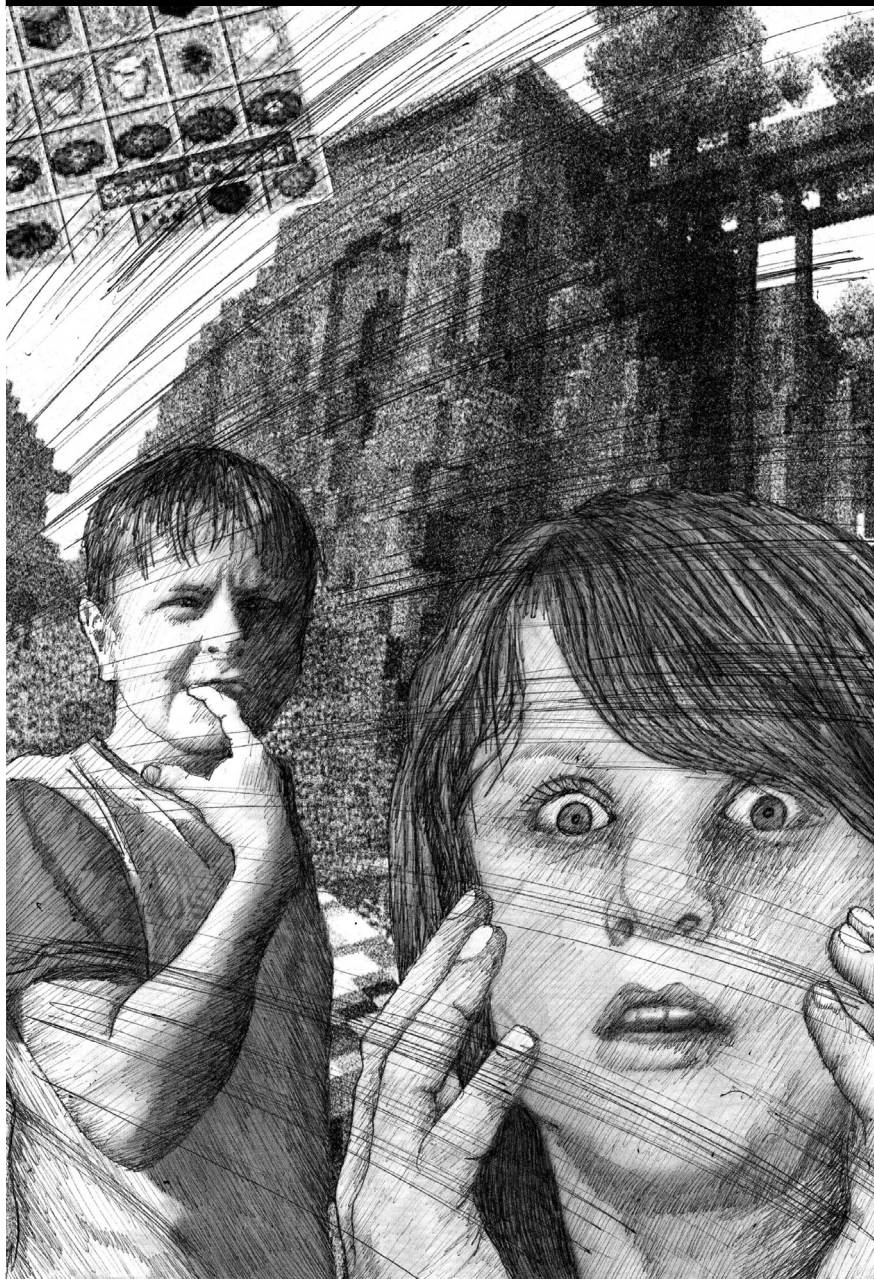
„Megahustý.“

„A jestli je to pravda, tak je velký štěstí, že to vcuclo jenom nás, a ne ty holky. Ty by se tady z toho asi zbláznily.“

„To je fakt.“

Minecraft

level error

David si promnul oči, aby se ubezpečil, že se mu to jenom nezdá.

5.

Zuzka otevřela oči, a když vstřebala to, co viděla, přestala jim věřit. Nevěděla, kde je a co se stalo. Jediné, co věděla, bylo, že je Hrabčáková a nemá být tady, ale u Nechvátalů v obýváku s Lukim, Davidem a Nelou. Jenže tady nebyl ani jeden z nich a nebyl tu ani ten obývací. Místo něj jenom nějaké divné hranaté stromy, kostkatě hranaté hory, a vlastně celá krajina byla divně krychlovitá.

Vzpomněla si, kde ji už viděla. V té jejich pitomé hře. Jo, to je přesně ono. Tak nějak to vypadalo v té hře, ze které byli Nechvátal se Sezemským hotoví. Jenže co tu dělá ona? Znova se rozhlédla kolem sebe. Po obloze se pomalu pohybovaly praštěné hranaté mraky. Co je to za blbost? Přimíchali jí něco do coly a ona teď má halucinace?

Opodál se na louce pásli divní flekatí tvorové. Taky hranatí. Měli hranaté tělo, nohy, hlavu i čumáky. No to snad ne.

6.

Nela vytáhla mobil a chvílku listovala seznamem. Napadl ji Šenkýř. To je taky takovej blázen, jako ti dva. Dlouho se nerozmýšlela a přešla palcem přes displej. Vzal to hned.

„Ahoj, krasavice, co tě trápí?“

„Potřebuju, abys přijel k Nechvátalům.“

„Kdy?“

„Hned. Byla jsem tu s nima a při tý bouřce najednou zmizeli.“

„Kdo?“

„No David s Lukim. A teď je vidím v laptopu.“

„Počkej, pomalu.“

„Jsou v tý hře, jak je tam všechno hranatý. Ale oni jsou normální, ne hranatí.“

„A ty jsi u Nechvátalů?“

„Jo.“

„A co tam děláš?“

„Prostě jsem tu byla. I se Zuzou.“

„A co jste tam dělaly?“

„Ježíšmarjá, to je snad jedno, co jsme dělaly. To neřeš. Prostě najednou zahřmělo, zhasla elektrika, no a když se znova rozsvítilo, tak jsem tu zůstala sama a kluci jsou vevnitř. V laptopu.“

„Hele, počkej. Pomalu. Takže ty a Zuzka jste byly u Nechvátalů s Davidem a Lukášem...“

„Vždyť to říkám.“

„A není to tak, že jste u nich v ledničce našly nějakou flašku a pak...“

„Nenašly jsme žádnou flašku. Nejsem opilý. Měla jsem jenom colu, jestli tě to zajímá. A pak se stalo...“

„A nechceš se z tý coly vyspat?“

„Ty seš teda pitomej.“

Nela típla hovor. Až teď si uvědomila, že celá ta situace je tak ulítlá a neuvěřitelná, že prostě nemá cenu ji vysvětlovat. Šenkýře odepsala. Jako druhý ji napadl Filip Snopek. Navolila v mobilu jeho fotku.

„Ahoj. Potřebuju pomoc,“ vyhrkla, sotva se ozval.

„Co se děje?“

Rozhodně mu nemínila říkat totéž, co Šenkýřovi. Dopadlo by to stejně.

„Neptej se a přijed' k Nechvátalům. Počkám tu na tebe.“

„Oč jde, Nelo? Seš v poho?“

„Nejsem v poho. Proto potřebuju, abys přijel. Hned.“

„Stalo se někomu něco?“

„Ještě ne, ale mohlo by.“

„Tomu nerozumím.“

„Tak hlavně přijed'.“

Nela ukončila hovor. Doufala, že ho vyděsila dost na to, aby opravdu přijel. Zahleděla se na monitor laptopu. Jenom pustá, krychlovitá krajina. A v dálce se něco pohnulo. Ale nemělo to lidský obrys.

7.

David se zarazil.

„Počkej, tady to vůbec nepoznávám.“

„Nekecej. Tys ten svůj svět ještě neprošel celej?“

„Právě že prošel. Jenže tohle neznám.“

„Tak to je super, protože tady odsud si ani neotevřem mapu. Tady odsud jsme v tom případě naprosto ztraceni.“

Stáli před obrovskou složitou stavbou, jíž vévodily dvě čtyřlísté vrtule sahající skoro až na zem. Jako by někdo spojil dva obří větrné mlýny. Navíc to bylo úplně nesmyslné, jelikož každý z těch vrtulových listů měl na sobě další menší čtyřlístou vrtuli.

„Tohle musel vymyslet nějaký magor,“ prohodil Lukáš.

„Buď si jistej, že já to nebyl.“

Kolem stavby se popásaly krávy. Bílé s oranžovými skvrnami a dvěma hlavami.

„Hele, Davide, tohle není normální,“ ukázal na ně Lukáš.

„Dík za info. Normální není už to, že jsme tady.“

„Jo, to je úlet. Jenže dvojhlavá kráva je megaúlet. I Minecraft má nějaký pravidla.“

Přišli blíž a dvě ze zvířat k nim zvědavě otočila hlavu.

„I ten jejich ksicht je nějaký divnej,“ doplnil Lukáš.

8.

Filipovi to nedalo a zavolal Romanu Šenkýřovi.

„Čauky. Teď mi volala Šimánková, celá hotová, že...“

„Jo, mně volala taky. Z mejdanu u Nechvátalů. Mám dojem, že si tam otevřeli flašku a nějak to nezvládli.“

„Chtěla po mně, abych hned přijel, že se něco stalo. Ale neřekla mi co. Takže ty myslíš, že je opilá?“

„Jo,“ řekl Roman. „Mlela něco o tom, že David s Lukim hráli nějakou hru a teď jsou v laptopu, kde je všechno hranatý.“

„Cože?“

„No fakt.“

„To jakože jsou v Minecraftu?“

„Neříkala kde. Říkala v hranatým světě v laptopu.“

„No to je Minecraft.“

„Ty už seš stejně praštěnej jak ona. Nech to plavat.“

„Jenže ona v tom telefonu vypadala fakt vyděšená.“

„Viš co? Tak brnkni Davidovi, ať máš klid, když tě tolik trápí stav naší drahé Nely, která si teď asi užívá alkoholové opojení.“

„Dobrej nápad, zavolám mu.“

9.

Davidovi se rozezvonil mobil, zrovna když s Lukášem zalehli za skalní útes, aby se ukryli před dvouhlavými kravami s ohnivými jazyky.

„No to se podrž, on tady je dokonce signál?“ řekl překvapeně David a vytáhl mobil z kapsy.

Na displeji svítila fotka Filipa. Přejel palcem přes displej a přiložil si ho k uchu.

„Čau, Davide, před chvílí mi volala Nela, že...“

„Ty bláho, my jsme s Lukim v Minecraftu.“

„Cože?“

„No fakt, nekecám. Nevím, jak je to možný, ale prostě tu fakt jsme. A dějí se tu divný věci.“

„Počkej, takže seš taky opilej?“

„Nejsem, sakra, opilej. Za chvílí ti pošlu video, jak Luki leží mezi redstony. A dějí se tu neskutečný věci.“

David to ze sebe chrlil, jako by se bál, že se spojení každou chvílí přeruší.

„Stalo se to, když byla ta bouřka. Zhaslo světlo a pak najednou jsme byli tady. A vůbec to není normální, protože tu jsou dvouhlavý krávy.“

„To teda musíte být v nějaký upgradeovaný verzi, která ještě není na trhu.“

„Nevím, kde jsme. A už vůbec by mě nenapadlo, že by mohl fungovat mobil. Ještě že tak. Musíš s tím něco udělat.“

„Co jako?“

„Odsud to nemůžem nijak ovládat, chápeš. Nemůžem si přepínat knihovny ani módy, prostě nic. Nemůžem odsud zmáčknout éčko, aby se nám objevil inventář, ani F10 pro pozastavení hry. Zajdi k nám a něco s tím zkus.“

„K vám?“

„No jasně. Asi to běží na mém laptopu.“

„A vaši jsou doma?“

„Ne. Jsou na chalupě a budou tam až do pondělka. Ale jestli ti volala Nela, tak tam asi je. Hned zavolej, ať tam počká, a pak mi dej vědět. Ale určitě to udělej. Zatím čau.“

David ukončil hovor a otočil se k Lukášovi.

„Jestli je Nela pořád u nás, a já doufám, že jo, tak s tím snad Filip něco udělá.“

„A co myslíš, že s tím udělá?“

„Co já vím? Aspoň by to mohl vypnout nebo úplně vydeletovat.“

„Ježíšmarjá, jen to ne. Co když to pak vypne a vydeletuje i nás?“

„Sakra, to mě nenapadlo... Pošlu mu textovku. A taky video. Postav se támhle k tý skále.“

10.

Filip měl na lince Romana.

„Fakt jsou v Minecraftu.“

„Kdo?“

„David s Lukášem.“

„Kecáš.“

„Nekecám. Teď jsem dostal video. A mám zajet k Nechvátalům a nějak jim odtamtud pomoci.“

„A jak asi?“

„To ještě nevím. Ale asi bysme tam fakt měli zajet. Volal jsem Nele. Pořád je tam a počká na nás. Je z toho úplně zdrblá.“

„Jenže já teď měl jít na karate.“

„Tak to bude muset počkat. Vypadá to, že fakt mají problém.“